

WONDER

Stephen Chbosky

Julia Roberts, Owen Wilson, Jacob Tremblay, Noah Jupe, Izabela Vidovic
EUA, 2017. Lions Gate Entertainment, Mandevilla Films, Media i Walden Media

Existeix una inevitable tendència a dedicar molt de temps a comparar les pel·lícules que han estat elaborades a partir d'una novel·la prèviament publicada. Aquesta comparació fa vessar rius de tinta –com diu el tòpic–, sempre endinsant el lector en el dilema maniqueu sobre quina és millor i si la pel·lícula s'ha ajustat prou al rigor narratiu del llibre.

Un altre debat se centra en si les interpretacions són prou dignes dels matisos disposats anteriorment en la creació literària i en els aspectes descriptius de cada personatge. No cal dir que molta gent pensa en les sensacions que li ha pogut produir la lectura o el visionat de la pel·lícula i que no s'han d'ajustar forçosament als resultats de cada producció ni a la imaginació generada des del mer fet de llegir, en la comparació de les dues obres.

La pel·lícula *Wonder* (també coneguda com *Extraordinario* en alguns països) va suscitar certes expectatives, tant per l'impacte que havia generat el llibre com per la relativa proximitat cronològica entre l'aparició de les dues produccions.

Donat que ambdues conserven alguns elements en comú, com poden ser la narrativa en *off*, l'ús del cas o les relacions familiars i entre companys d'escola, cal destacar l'important efecte que fa l'impacte visual i el seguit de missatges no verbals que suscita la pel·lícula, que mai no poden ser tan intensos amb la lectura del llibre. Gran part de les informacions que generen les imatges prenen la seva força a partir de l'efecte del llenguatge visual, tant de cara a l'espectador com entre els actors que protagonitzen les escenes del film. Una bona part dels missatges que veiem al cinema basen el seu pes expressiu i àdhuc narratiu en la conjunció de les mirades, ganyotes, gestos d'estupefacció, angúnia o compassió entre els infants i adults que participen des de diferents nivells d'implicació en la pel·lícula.

Si bé cal sostenir un resultat acceptable d'aquesta expressivitat entre els actors, no quedarem indiferents als matisos de l'infant protagonista, Jacob Tremblay, que s'enfronta al repte d'encarnar l'Auggie, el nen diferent, lleig i observat sense contemplacions, ni les variables emocionals de la seva germana Via (Izabela Vidovic), o la dels seus pares, l'inefable Owen Wilson i la sempre solvent Júlia Roberts. Tots plegats donen a la història unes tonalitats que oscil·len entre la comèdia i el drama, amb lleugers indicis de melodrama sentimentalista, com sol correspondre als productes cinematogràfics nord-americans.

La visió de la pel·lícula posa l'espectador en contacte amb l'injust tracte que rep la persona diferent, l'infant lleig, el petit que s'amaga perquè fa angúnia i no impedeix

prendre enèrgicament partit en favor o en contra de les impactants escenes que contempla. Com al llibre, tots els elements que apareixen a la pel·lícula són susceptibles de permetre una identificació o de portar a un record d'alguna vivència prèvia. Aquestes circumstàncies permeten entrar en la dinàmica narrativa i convivencial, sempre en funció del progressiu efecte de la tendresa i tolerància que van creixent a mida que progressa l'argument.

Darrera tots els escrúpols i dificultats per acceptar l'infant diferent, que provoca un inicial rebuig i una morbosa curiositat, hi acaba sorgint la satisfactòria erupció del descobriment de la persona, del conjunt d'emocions i qualitats humanes de bellesa interior que s'amaguen dins del nostre protagonista.

És notable l'impacte que fa poder veure l'expressió de la gent quan surt del cinema, amb diversitat de manifestacions, però cap d'elles semblant a la indiferència. És una peça que deixa repercutit a qui la contempla i no permet evitar que faci erigir les emocions i pensaments propis de la més oculta essència de les persones.

Com moltes vegades proposem en aquestes pàgines, el visionat de Wonder pot ser una eina molt valuosa per desencadenar en els col·lectius escolars d'edats molt diferents uns mecanismes de flexibilitat i tolerància que permetin entendre la necessitat de comprensió envers el proïsme i el desenvolupament de l'empatia, sempre necessària en les nostres pràctiques de convivència.

Jaume Forn i Rambla